

Capitolul UNU

LOVESC!

Eram din nou în living, în apartamentul meu. Era întuneric beznă; singura sursă de lumină era o crăpătură în ușa de la camera surorii mele. Mi-am scos haina și-am aruncat cheile în bolul de ceramică pe care-l știam așezat undeva lângă ușă, pe dulapul cu încălțări; zornăitul cheilor și-al monedelor a răsunat încet în întuneric.

Lovesc!

— Beth? am strigat, dar tunetul care a bubuit pe cer mi-a acoperit glasul. Beth, ești ocupată?

Lovesc!

De când mă mutasem cu sora mea în acest apartament, căpătaserăm o rutină solidă. Eu veneam de la sală după tura de seară și Beth era în camera ei, energizată de cafeină după al treilea latte din ziua aceea, scriind la ultimul proiect. Uneori, dacă iubitul meu, Jax, termina antrenamentul mai devreme, îl găseam cocoțat în patul meu, abia ieșit de la duș, așteptându-mă cu brațele deschise.

Așa trebuia să fie.

Lovesc!

Astăzi nu mă așteptam să ies mai devreme de la serviciu, dar unul dintre elevii mei nu venise, așa că Julian îmi spusese că pot pleca. Și plecasem. Sinceră să fiu, eram recunoscătoare că se anulase cursul, pentru că mă simțeam mai mult decât nerăbdătoare să încep weekendul devreme. Mă întrebam dacă și Beth simțea același lucru. Puteam să comandăm mâncare și să ne uităm la Fetele Gilmore, cum facem mereu.

Lovesc!

M-am apropiat de ușa surorii mele cu pumnul ridicat, gata să bat.

Un geamăt slab a plutit prin ușa întredeschisă, urmat de scârțâitul patului.

Am lăsat mâna jos, simțindu-mă brusc stânjenită. Beth nu-mi spusese că vine un tip la ea în seara asta. La ea nu vine nimeni, de fapt, așa că era o noutate pentru mine. Mi-aș fi dorit să-mi fi trimis un mesaj înainte, ca să-i ofer puțină intimitate; știa că i-aș fi oferit-o cu mare drag. De obicei, îi trimit un mesaj scurt când vine Jax și avem nevoie disperată de puțin timp pentru noi. Am decis să o trec cu vederea momentan. Poate avea să-mi povestească mai târziu despre bărbatul ăsta misterios.

Începeam să mă îndepărtez de ușă.

Dar apoi... am auzit.

— O, Jax! a gemut Beth.

Șocul mi-a paralizat corpul, forțându-mă să mă dau înapoi până m-am lovit cu spatele de perete.

LOVESC!

Scârțâitul s-a oprit brusc. Se auzeau mișcări desperade și haine trase pe corp, apoi ușa s-a deschis larg.

Jax a ieșit primul. Urmat de Beth. Beth arăta al năibii de șocată.

Al naibii de vinovată.

Am simțit cum podeaua de sub mine se pliază într-un hău imens, întunecat.

LOVESC! LOVESC! LOVESC!

Jax respira greoi și întretăiat în timp ce se uita la mine. Când ni s-au întâlnit privirile, am simțit cum mi se sfâșie inima.

— *Prințeso! a spus el încet și a întins mâna spre mine.*

M-am ferit de el, clătinând din cap.

— *Prințeso, așteaptă...*

— *De cât timp? le-am aruncat prima întrebare care mi-a venit în minte.*

M-am mirat că eram în stare să vorbesc.

Jax stătea cu gura căscată, incapabil să spună ceva. Beth a tresărit auzind asprimea din vocea mea și, în clipa aceea, mi-a părut rău pentru ea, iar rușinea care i s-a întipărit pe față m-a făcut să șovăi. Pe urmă însă câmpul meu vizual s-a lărgit și am văzut tabloul complet dinaintea ochilor – Jax era acoperit doar cu o pătură subțire.

Beth purta o cămașă care știam că nu-i a ei.

Cămașa lui Jax.

— *DE CÂT TIMP?* am urlat, aproape să mi se frângă vocea.

— *De câteva luni, a răspuns Beth răgușită.*

Am resimțit în inimă impactul cuvintelor ei.

Nu-mi venea naibii să cred!

Iubitul meu și sora mea.

Și-o trăgeau. Sub același acoperiș.

De luni întregi.

În timp ce el încă și-o trăgea cu mine.

Dezgustul mi-a zdrobit corpul cu forța unui tsunami.

LOVESC! LOVESC! LOVESC! LOVESC!

Trebuia să fug dracului de aici cât mai repede înainte să-mi pierd de tot cumpătul.

Le-am întors cu spatele și am pornit spre ușă.

Sora mea a început să plângă isteric, rugându-mă să nu plec. Jax a încercat să minimalizeze situația. O sumedenie de scuze îi ieșeau din gură de parcă recita replici din cea mai penibilă scenă de film despre adulter: „Doar ne prosteam și noi... S-a întâmplat din senin... Jur că n-am vrut să te rănim!” Doamne, cât de prost putea să fie? Normal că voiseră să mă rănească! Dacă nu voiau să mă rănească, n-ar fi trebuit s-o facă dracului de la bun început!

Nu puteam să respir. Nu puteam să RESPIR! Durerea din piept creștea din ce în ce mai mult în timp ce continuau să vină cu explicațiile lor jalnice, stupide, pentru infidelitatea lor, până când m-am săturat și emoțiile care clocoteau în mine au erupt.

— **ÎNCETAȚI ODATA!** am urlat întorcându-mă spre ei, vrând doar să tacă dracului din gură și să mă lase în pace!

Dar rugămințile mele au rămas neascultate. Cu cât încercam mai mult să poarte o discuție rațională cu mine, cu atât mai greu îmi intra aer în plămâni.

— **ÎNCETAȚI!**

Începeam să amețesc. Copleșită. Clipeam rapid, încercând să mă controlez, dar lumea din jurul meu încetinea și se deforma, învârtindu-se, și totul devenea mai tulbure, mai strâmt...

— **ÎNCETAȚI, ÎNCETAȚI, ÎNCETAȚI!**

LOVESC! LOVESC! LOVESC! LOVESC! LOVESC!
LOVESC!

— **ÎNCETAȚI, ÎNCETAȚI, ÎNCETAȚI, ÎNCETAȚI!**

LOVESC! LOVESC! LOVESC! LOVESC! LOVESC!
LOVESC!

— ÎNCETAȚI! îmi spun acum răgușită în timp ce sacul de box se leagă în spate atât de tare, încât se lovește de mine, făcându-mă să-mi pierd echilibrul și să cad la podea.

Îmi desfac bandajele de box de pe mâini și le arunc cât pot de tare dincolo de saltea în vreme ce frustrarea îmi stoarce lacrimi, încercând să-mi controlez respirația. Capul mi se învâрте atât de tare, încât simt că o să-mi cadă creierul pe jos. Dacă nu-mi intră suficient oxigen în organism în clipa asta, s-ar putea să leșin.

Calmează-te, Sienna! Respiră adânc! îmi spun. *Inspiră, expiră, inspiră, expiră, inspiră, expiră...*

Îmi înfig degetele în părul blond, dar e încălzit și vâlvoi, iar firele mi se lipesc de fața udă de transpirație.

Petele roșii de pe încheieturile degetelor sunt inconfundabile.

Se pare că a fost o idee grozavă să boxezi fără mănuși, nu-i așa? îmi spun, trăgându-mi palme în gând că am fost atât de proastă. Știam că e o manevră de începător. Știam și, ca o proastă, am făcut-o pentru că speram ca durerea fizică s-o anuleze pe cea emoțională.

Dar teoria mea a fost tâmpită. Le simt pe amândouă. Brutale și categorice.

Lacrimi fierbinți îmi curg pe față în timp ce scot o rolă de bandaje din geanta de sală și mi le înfășor pe încheieturi.

Probabil mă vor durea o vreme, ceea ce înseamnă că s-ar putea să am nevoie de câteva zile de pauză ca să le ofer timp să se vindece.

Am venit la sală după ce mi-am adunat curajul să mă întorc a doua oară la apartament cu unicul scop de a-mi

strânge toate lucrurile din cameră și a fugi naibii de acolo cât mai repede posibil. Jax nu era acasă, iar Beth nu s-a străduit prea tare să mă convingă să rămân, ci s-a retras tăcută în camera ei în timp ce mi-am îndesat hainele și tot ce-am putut în valiză și-am plecat. A fost mai bine așa. Probabil știa că, dacă va încerca să mă înfrunte din nou, lucrurile vor căpăta o turnură urâtă. Mă dureau pumnii de dorința de-a lovi ceva și, cu toate că știam că Jax e capabil să suporte, era imposibil să suporte și Beth.

Și, ca să fiu sinceră, le arătasem destulă vulnerabilitate pentru o singură seară.

Așa că sunt aici cu sacul meu de box pe post de, ei bine... sac de box. Universal Fighter's Gym a fost mereu un refugiu pentru mine, locul unde mă simt cel mai în largul meu când lumea se prăbușește în jur. Lucrez de vara trecută ca antrenor de arte marțiale mixte și am de gând să transform chestia asta într-o carieră după ce termin facultatea.

Deși mă înțeleg bine cu șeful care conduce sala – Julian –, o să mă omoare dacă mă vede folosind sala ca spațiu de dormit. Și nu merită să-mi pun cariera în pericol pentru asta.

Dar tot am nevoie de o locuință. E imposibil să mă întorc în apartamentul meu.

Sora și iubitul meu sunt, oficial, morți pentru mine.

Iese din discuție și să stau la prieteni. Când am sunat să le povestesc lui Trevor și Dakotei, prietenii mei din liceu, ce se întâmplase, am rămas șocată să aflu că știau deja despre aventura lui Beth cu Jax, dar nu se înduraseră să-mi spună pentru că „nu voiau să sufăr”. De parcă ar avea vreun sens!

Așa că nu-mi mai rămâne decât familia.

Dar de multă vreme nu i-am mai simțit pe ai mei ca pe o familie. N-am mai vorbit cu tata de câteva săptămâni. Și, din câte am auzit ultima dată, mama dansa cu niște străini în inima orașului Rio.

Las încă o vreme lacrimile să mi se usuce pe față înainte de-a mă ridica de pe saltea. Îmi pun geanta pe umăr și sting luminile din sală, după care ies.

Pe dată, mă întâmpină ploaia. La început, îmi picură încet pe corp, dar în curând îmi udă hainele pe măsură ce toarnă tot mai tare. Frigul iernii a început deja să-mi atace pielea udă și, cu toate că de obicei nu mă deranjează, îl urăsc în combinație cu ploaia.

Îmi șterg picăturile de pe față cu brațul, dar cred că, de fapt, șterg lacrimile de furie. Nu sunt sigură.

Poate că plouă cu lacrimile mele.

Nu cred că am simțit vreodată până acum că am atins pragul de jos.

Nu am casă. Nici prieteni. Nici familie. Iar acum, nici iubit sau soră.

O amărăciune plină de ranchiună îmi pătrunde în inimă când mă gândesc la ei doi. Cum au putut? Nu-i credeam pe niciunul în stare să facă ceva atât de răutăcios. Mai ales sora mea.

Beth cea dulce și drăguță care vorbește blând. Noi două suntem atât de diferite, încât prietenii noștri uită uneori că suntem rude. Beth are o fire artistică și e timidă, dar incredibil de manierată – în așa măsură, încât tata e convins că e cea mai mare realizare a lui de până acum. Oricât mi-am dorit să fiu ca ea, pur și simplu n-am reușit să mă țin departe de necazuri, lăsându-mă atrasă de lumea violentă a MMA și alegând să-mi fac o carieră

din asta. Dar asta nu însemna că eu și Beth nu ne înțelegem. Ne călcam pe nervi, cum fac surorile, dar când era vorba de ceva serios, ne susțineam reciproc. Cu atât mai mult după divorțul părinților noștri.

Când am absolvit liceul anul trecut, credeam că aveam să ne găsim împreună o locuință grozavă în oraș. Era, de bună seamă, o soluție convenabilă: amândouă ne distanțam puțin de prezența sufocantă a tatei și, cum Beth frecventa și cursurile Universității Boston – fiind primul ei an și al treilea pentru mine –, era mult mai bine decât să stăm în cămine sau să ne cazăm alături de colegi pe care nici nu-i cunoșteam.

Cine ar fi crezut că pentru ea va fi convenabil și să se culce cu iubitul meu?

Senzația de trădare mă face să tremur.

Și Jax... Fir-ar să fie, *Jax!*

Eram atât de convinsă că relația noastră e scrisă în stele! L-am cunoscut în perioada când părinții ne-au anunțat că divorțează și m-a ajutat să trec prin unele dintre cele mai grele momente din viață. Băieții fuseseră mereu o bătaie de cap pentru mine, dar de Jax m-am îndrăgostit la fel de ușor și grațios ca un knockout pe care-l vezi în ring. Încă de pe atunci, avea o latură periculoasă care a fost prea tentantă ca să o evit. Îmi plăcea. Și-mi plăcea că a înțeles furtuna din sufletul meu și m-a ajutat să mă accept așa cum sunt în realitate.

Sunt nimic fără el. Doar o carcasă goală rămasă în urma celei care am fost.

O mașină trece în viteză pe lângă mine pe stradă, aruncând un val de apă în direcția mea. Las să-mi scape o răsuflare adâncă.

Serios, în seara asta nu pot nici să-mi trag naibii sufletul!

Alerg la cea mai apropiată stație de autobuz și scot telefonul ca să caut câteva locuri posibile în care să rămân la noapte. E un hotel ieftin la câteva străzi distanță. Sunt prea încăpățânată să chem un taxi când distanța e atât de mică, așa că alerg cât de repede mă țin picioarele.

În holul hotelului e un întuneric sinistru de cum intru pe ușă. Apa se adună la picioarele mele și scaldă covorul persan șters de sub tălpi. Ridic privirea și văd recepționera care mă privește enervată când îmi observă hainele ude. Nu sunt sigură că-mi pasă dacă o deranjez sau nu; nu vreau decât să mă usuc într-o cameră de dimensiuni decente și să dorm până uit de ce s-a întâmplat azi.

Îmi sprijin brațul de teighea.

— Am nevoie de o cameră pentru o noapte.

Îmi aruncă încă o privire, pe urmă oftează și scoate o cheie dintr-un sertar, aruncând-o spre mine.

— Etajul doi. Camera 104, spune sec. Ședere plăcută!

Să mă târăsc în sus pe scări e o provocare mai mare când sunt cu vreo cinci kilograme mai grea de la apa care mi se agață de fiecare centimetru al corpului. Când ajung în sfârșit în cameră, primul lucru care mă lovește e duhoarea de înălbitor. E un miros steril aici. Ca și cum ar fi avut loc o crimă, iar criminaliștii tocmai au terminat de făcut curat. Dar imaginea patului confortabil și a camerei curate este suficientă ca să uit pe moment de mirosul neplăcut.

Îmi scot hainele și intru la duș. Mi-e greu și să mă spăl cum trebuie pentru că sunt epuizată de povara asta emoțională imensă. În schimb, aleg să mă clătesc ușor, după care mă șterg cu prosopul și mă pregătesc de culcare.

Trag pătura peste mine și o înfășor în jurul meu, încercând să-mi opresc de tot mintea.

Nu pot să dorm.

Momentul de coșmar când i-am găsit împreună pe Jax și Beth îmi apare întruna în minte. Ori de câte ori închid ochii, apare și el – mâna îi alunecă pe pielea ei, gura îi presară sărutări pe gât, șoldurile i se freacă de-ale ei într-un mod pasional, frenetic, care o face să-i scape un geamăt șoptit din gât. Doamne, iar mi se face rău de la stomac! Poate dacă vărs totul la toaletă are să se scurgă și amintirea odată cu restul.

Cum de m-am lăsat luată prin surprindere de toate astea? Trebuie să fi existat semne pe care le-am luat drept paranoia. Momente când Jax și Beth erau puțin prea apropiați, puțin prea afectuoși. Poate se purtau dubios sau prea defensiv dacă observam câte ceva și luam atitudine. Îmi cercetez amintirile, căutând să disec tot ce mi-au spus amândoi în ultimele luni, dar nu găsesc mare lucru, nu ies prea multe semnale de alarmă în evidență.

Probabil s-au ascuns bine de mine. Sau pur și simplu nu m-am priceput eu să deslușesc semnele. Pe de altă parte, chiar dacă *ar fi existat* semne, mă îndoiesc că aș fi bănuțit că se poate întâmpla așa ceva. Cum aș fi putut bănuții? Doar aveam încredere totală în Jax și Beth.

Iar acum mă simt ca o proastă ridicolă.

Epuizarea cedează în scurt timp în fața unui nou fel de pericol care-mi scade treptat răbdarea și hotărârea.

Oare Jax și Beth cred că pot să-mi înfigă pumnalul în inimă și să nu suporte consecințele? La dracu', sub nicio formă n-am să-i las să scape basma curată! M-am ars de atâtea ori în trecut, însă de data asta e altceva. E genul

de furie nebună, neînfrânată, *nucleară*. Simpla magnitudine a trădării lor e prea mare ca să o trec cu vederea.

De data asta, e mult prea personal.

Mă întorc în pat și-mi încleștez atât de tare fălcile, încât îmi scrâșnesc dinții.

N-am să le ofer satisfacția de-a mă distruge. Pentru că nu pot fi distrusă. Nu-mi stă în fire.

Poate am dat cu fața de asfalt, dar am încredere că mă pot ridica din nou. Nu sunt slabă! Nu sunt!

Sunt o *luptătoare*.

O să-i fac pe Jax și Beth să plătească pentru tot ce mi-au făcut.

Și de data asta o să le pară rău că s-au pus naibii cu mine!

Capitolul DOI

HOTELUL IEFTIN E LA DISTANȚĂ DE DOAR UN KILOMETRU și jumătate de campusul central. Vremea urâtă de aseară a trecut, iar în locul ei s-a instalat o zi senină și revigorantă, iar briza rece și vicleană a iernii îmi încurcă părul. Cred că acum îmi lipsește ploaia. Are o anumită capacitate de alinare după ce inima ți-a fost violent sfâșiată în bucăți.

Cursurile încep peste o oră și, cu toate că de obicei le aștept cu nerăbdare, de data asta mă simt îngrozită. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum este să îndur patru ore de cursuri unul după altul, dar mă târăsc totuși într-acolo, sperând că-mi vor distra atenția de la dezas-trul care s-a produs aseară.

După ce găsesc un scaun în amfiteatru, folosesc ecranul telefonului ca să-mi verific înfățișarea. Sunt înspăimântată de halul în care arăt. Am pielea bolnăvicios de palidă. Ochii căprui îmi sunt sticloși de la lipsa de somn, cu cearcăne imense care-mi trag fața în jos. Probabil ar fi fost o idee bună să folosesc un corector în jurul ochilor, dar faptul că m-am trezit cu o migrenă îngrozitoare mi-a alungat pe loc dorința de-a mă aranja. Așadar, cred că rezultatul e parțial din vina mea.

Pun telefonul înapoi în geantă, hotărâtă să nu mă mai gândesc la cum arăt. În schimb, ridic capul, scanând cu privirea numărul tot mai mare de studenți care își ocupă locurile, și observ persoana mea preferată în clipa asta care-mi face cu mâna când intră în sală.

Nu-l cunosc de mult timp pe Brent, dar, de când ne-am întâlnit în prima zi a semestrului trecut, a devenit cel mai bun lucru care s-a întâmplat la cursul de fizică. Ne place să ne împărtășim notițele – sau, mai bine zis, el își împarte notițele cu *mine* – și să facem schimb de replici penibile de agățat ca să treacă ziua mai repede. Nu sunt sigură în ce fel contribuie acest lucru la diploma în fiziologie umană, dar măcar cursurile sunt mai ușor de suportat.

— Ești cumva lanterna mea? Pentru că faptul că te văd e partea *luminoasă* a zilei mele, îi spun, aproape ca un oftat de ușurare, când se lasă pe scaunul de lângă mine.

— Ba bine că nu! replică Brent, scoțând un oftat teatral, apoi își lasă geanta în spațiul disponibil pe podea lângă el și trage de fermoar. Deși azi nu funcționez cum trebuie.

— Cum? De ce?

— Păi, cred că ai furat o felie din *pizza* inimii mele.

Rânjește și se întoarce spre mine, scoțând la iveală o caserolă cu capacul desfăcut și câteva felii de pizza cu salam picant înăuntru.

— Am reușit să obțin câteva felii la reducere. Știu că mereu ești ocupată cu munca și altele, dar ai chef să luăm prânzul mai târziu?

— Frumos din partea ta că te oferi, dar rămâne pe altă dată! îi răspund, nedorind să elaborez mai mult de-atât.

Dar nu e suficient ca să-i potolesc curiozitatea. Cască ochii de uimire după ce se uită mai bine la fața mea.

— Ce naiba ai pățit?

Sprâncenele i se unesc a încruntare.

— Arăți de parcă te-a călcat Godzilla în picioare.

— Mersi!

Încerc să accept observația asta mult prea sinceră.

— Am aflat că iubitul meu se culcă cu sora mea, deci cam asta e! îi răspund puțin cam prea tăios. Iar pe urmă mi-am pierdut apartamentul pentru că ea stă acolo și nu pot să mă uit la fața ei fără să-mi vină să i-o stâlcesc.

— Fir-ar să fie!

Rămâne cu gura căscată de uimire în timp ce proce-sează veștile.

— Ce nasol! Îmi pare foarte rău!

— E-n regulă! Mă descurc eu, îi zic, deși nu prea cred nici eu ce spun.

— Și-acum ce-o să faci?

Îmi mușc buza, gândindu-mă la întrebare.

— Aveam de gând să văd, după curs, dacă sunt locuri disponibile în campus, dar... nu știu. Semestrul abia a început, așa că mă îndoiesc că mai e ceva liber.

Se încruntă, iar ochelarii cu ramă groasă de pe rădă-cina nasului îi cad ușor în față.

— Păi... dacă vrei un loc în afara campusului, cunosc pe cineva care închiriază o cameră în Allston pentru vreo 500.

— Serios?

E de-a dreptul imposibil ca o cameră în Allston să coste atât de puțin!

— Mie mi se pare o înșelătorie.

— Nu e, mă asigură Brent. Doar că... pentru el nu contează banii.

Interesant! Atunci, cred că nu strică să arunc o privire.

— Bine! Lasă-mă să verific! Unde-l găesc?

Scoate un post-it și notează un nume și o adresă. Pe urmă, mi-l lipește de tastatură.

— Îl cheamă Kayden. Dar să ai grijă, bine? Tipul poate fi... dificil.

Dificil? Nu sună foarte promițător.

— Nu mă trimiți acasă la un criminal în serie, nu?

Ridic bilețelul și arunc o privire.

Kayden Williams? Mi se pare cunoscut. Poate că a mai pomenit Julian de el. Va trebui să-l întreb mai târziu.

— O să fie bine, mă liniștește Brent, deși cam șovăitor. Cred.

Aștept să nege că e un criminal în serie, dar nu spune nimic. Asta-mi amplifică teama.

— În regulă... Șovăi, apoi adaug: Ai vreun sfat cum să-i intru pe sub piele?

Brent se oprește o secundă ca să se gândească.

— Nu fi tu însăși! îmi sugerează în mod util.

Pufnesc pe nas.

— OK! Am înțeles!

Sper să obțin camera. Nu sunt sigură că mai supraviețuiesc o noapte fără adăpost.

După ce termin cursurile pe ziua de azi, dezlipesc bilețelul de pe laptop și titez adresa în telefon. Google Maps îmi spune că până la apartamentul lui Kayden este o distanță de 25 de minute de mers pe jos. Nu-i rău, deși se putea și mai rău. Apartamentul meu și al lui Beth era la o distanță chinuitoare de 40 de minute de mers pe jos de orice loc cât de cât apropiat de oraș, așa că de obicei luam tramvaiul sau ne ducea Jax cu mașina.

Strâng din fălci când mă gândesc iar la ei. De dimineață m-am trezit cu un potop de apeluri ratate și de mesaje; majoritatea de la Beth, care mă roagă să ne întâlnim ca să-mi explice totul, spunând că-i este dor de mine și vrea să mă întorc acasă. După ce citesc o parte din ele, decid să-i blochez numărul, căci nu vreau să mă mai las tulburată ori de câte ori îi apare numele pe ecranul telefonului. Acum vreau să o urăsc, nu să mă simt vinovată că am abandonat-o și că-i ignor mesajele. Sunt și câteva mesaje de la tata, care îmi cere să-l sun, și sper că nu va încerca să mă convingă să mă împac cu Beth.

Îmi verific din nou istoricul apelurilor. Măcar Jax nu s-a deranjat să mă sune. Probabil crede că voi ceda prima și-l voi suna. E prea orgolios ca să mă implore să mă întorc. Firea lui detașată a fost unul dintre lucrurile pe care le admiram la el, pur și simplu pentru că nimic nu părea să-l afecteze. Era încrezător – deseori tinzând către o aroganță îndrăzneată –, dar asta îl făcea invincibil pentru toți cei din jurul lui.

Nu și de data asta!

Știu că nu sunt multe lucruri la care ține Jax – de fapt, eram singura la care ținea în afară de lupte. Jax trăiește și respiră pentru MMA. Ne antrenam împreună la UFG și toate acele antrenamente cu el m-au inspirat să fac din asta o carieră.

Dacă aș vrea cu adevărat să mă răzbun pe el, l-aș înfrunta în cușcă. Poate chiar aș câștiga o rundă. Dar el are aproape cincizeci de kilograme în plus față de mine și lupta n-ar fi corectă, date fiind diferențele fizice. N-ar dovedi nimic în afară de faptul că abia fac față într-o luptă împotriva lui.

Îmi va fi greu să-mi dau seama cum să-l lovesc unde îl doare cel mai tare. Am nevoie de timp ca să-mi planific următoarea mișcare.

Uitându-mă la exteriorul de cărămidă roșie al complexului de apartamente, mă las cuprinsă de senzația de confort și mă apropii nerăbdătoare, intrând pe poartă și urcând în lift.

Sper să fie Kayden acasă. Brent nu mi-a spus la ce oră termină cursurile, așa că, dacă nu e aici, cred că va trebui să-l aștept până vine.

Aud niște țăcănituri zgomotoase ca de tocuri răsunând pe podeaua de beton de sub mine și mă uit peste balustradă să văd cine e. O claiie de păr blond-auriu îmi apare în față când o femeie iese din apartament cu telefonul vârat între ureche și umăr.

— Veniți în seara asta acasă la cină? Simon face miel *ragù* și vrea să știe câte porții să pregătească. Și întreb acum, ca să nu apuce Daniel să se vaite că n-am făcut destul pentru el, întreabă ea persoana de la telefon destul de tare ca să audă tot blocul.

Se oprește o clipă, își dă capul pe spate, râzând fals și zgomotos – un sunet frumos și seducător ce se potrivește cu figura ei ascuțită, uimitoare –, și continuă să pălăvrăgească. După o vreme, o văd încheind apelul și merg spre lift.

— Bună, scuze, ăăă, îi spun, interceptând-o repede pe scări lângă lift înainte de a dispărea din vedere.

Își înclină capul când mă aude.

— Mă întrebam dacă mă poți ajuta. Caut apartamentul 4-B, dar nu e între 4-A și 4-C.

Dă din cap în semn că înțelege, urcând scările până la etajul meu.

— Da, pentru că e acolo, în spate.

Îmi arată colțul îndepărtat din stânga mea, acoperit de o jumătate de perete.

— O, în regulă! Mersi! murmur înainte de a porni în direcția arătată de ea.

— Hei, stai!

Vocea ei mă oprește în loc. Mă întorc și o văd venind după mine, iar pantofii Louboutin abia reușesc să țină pasul cu ea.

— Scuze, n-am reținut cum te cheamă!

— Sienna.

Îmi zâmbește și întinde mâna spre mine cu un gest încrezător.

— Eu sunt Cara. Îmi pare bine să te cunosc! Nu prea sunt mulți oameni noi aici.

— Da. De fapt, am venit să văd un loc liber aici, îi răspund. Am auzit că un tip de pe-aici are o cameră de închiriat, așa că...

— Da.

Aruncă o privire scurtă către apartamentul 4-B și strânge din buze.

— Păi, să ai grijă! Tipul care locuiește acolo... nu e foarte prietenos. Am încercat odată să-i ofer fursecuri, când s-a mutat aici. Le-a luat și mi-a trântit ușa în nas. Iubitul meu, Simon, crede că e extrem de ciudat.

Când observă îndoiala de pe fața mea, expresia i se înseninează cu un zâmbet încurajator.

— Dar sunt sigură că tu o să ai mai mult noroc.

Îmi place optimismul ei. A trecut ceva vreme de când am cunoscut pe cineva cu aceeași energie luminoasă ca a sa. Și e superbă, fără îndoială. Are fața strălucitoare, zâmbitoare, cu pomeți ascuțiți, buze roșii și cărnoase și un

trup înalt și zvelt pe potrivă. Aș ucide pentru asemenea metabolism și o siluetă ca a ei.

— OK, atunci!

Bate din palme, de parcă nu suportă să fie liniște nicio secundă.

— Sper să ne mai vedem pe aici! Poate i te prezint colegei mele de apartament, Alex, dacă ne mai întâlnim. Cred că ți-ar plăcea mult de ea.

— Sigur! răspund stângaci.

— Pa, Sienna!

Ochii i se încrețesc de bucurie în timp ce-mi face cu mâna, fluturând din degete ca o celebritate elegantă.

Merg în direcția arătată și mă opresc în fața ușii. Nici n-am apucat să bat la ușa lui Kayden și deja am emoții din cauza lui.

După ce-mi adun curajul, bat la ușă.

Aud foșnete în apartament și pași înainte să se deschidă ușa și să iasă un bărbat înalt cu părul brunet.

Sunt luată imediat prin surprindere de cât de atrăgător este.

Are un trup magnific: umeri lați, brațe imense și un trunchi subțire și tonifiat, cu numeroase tatuaje care se întrevăd pe la marginile tricoului negru. Privirea îmi este atrasă apoi de clavicula puternică, linia fermă a maxilarului și pomeții ascuțiți, oprindu-se în cele din urmă la ochi. Au o nuanță închisă de cenușiu – intenși, tainici și magnetici. Am mai văzut ochii ăștia.

Nu-i cunosc prea bine, dar am senzația că i-am simțit urmărindu-mă și aruncând ocheade, deși mi-e greu să-mi amintesc de unde.

Kayden ridică din sprâncenele groase, puțin iritat, așteptând să spun ceva.

Îmi dreg glasul și mă îndrept de spate.

— Bună!

Afișez cel mai larg zâmbet de care sunt în stare. Mi se pare ciudat să zâmbesc având în vedere că mă simt ca moartă de seara trecută.

— Eu sunt Sienna. Brent a spus că ai o cameră de închiriat. E adevărat?

Mă privește precaut.

— Da.

— Pot să arunc o privire?

Înainte de a răspunde, dar Kayden îmi blochează drumul cu un braț vânjos.

— Nu!

— Poftim? îl întreb, nedumerită.

Mi-a scăpat ceva din partea lui între prima și a doua mea întrebare?

— Nu înțeleg. Camera e închiriată deja?

— Nu.

— Bun! Atunci, pot să intru?

Kayden tace câteva clipe. Mă privește încruntat. Pe urmă, iar cuvântul ăla oribil:

— Nu.

Încep să-mi încrețesc fruntea de nedumerire.

Ce naiba se petrece?

— „Nu” e cuvântul tău preferat sau mai există și alt motiv pentru care nu pot să închiriez camera? îl întreb, începând să simt iritarea pe piele.

Kayden clatină din cap.

— Niciunul pe care e nevoie să-l afli. Găsește-ți alt loc să stai!

Vrea să închidă ușa, dar reflexele rapide mă fac să bag piciorul între ea și toc.

— Stai, te rog! îi spun disperată. Poate te-am prins într-un moment nepotrivit, dar...

Înghit în sec, coborând vocea de jenă.

— Sunt într-o situație dificilă.

Mă aștept măcar la o oarecare ezitare, dar, spre surprinderea mea, e la fel de hotărât.

— Nu e problema mea! se răstește Kayden.

Mă măsoară din cap până în picioare și îngHITE anevoie, iar mărul lui Adam i se ridică și coboară.

— Nu vreau complicații.

— Complicații?

Fac un pas în spate, oprindu-mă să mă gândesc puțin la vorbele lui. Pe urmă, îmi descrețesc fruntea, dându-mi seama la ce se referă.

— O! Păi, înțeleg că sunt sexy, dar crede-mă că nici nu tu ești genul meu!

— Nu la asta mă refer! îmi răspunde tăios.

— Normal că la asta te referi, i-o întorc, indignată. Doar nu te temi că ieși păduchi de fete?

Nu-mi vine să cred că am scos vorbele astea pe gură. Dar e singurul motiv la care mă pot gândi pentru cât de urât se poartă cu mine.

— Nu. Sigur că nu.

O expresie întunecată i se ivește pe chip.

— Cred doar că ești o belea. O belea de care n-am nevoie, adaugă de parcă ar fi o certitudine.

— Serious?

Arcuiesc o sprânceană, enervându-mă și mai tare.

Ce lucru ciudat îi spune unui om pe care nici măcar nu-l cunoaște! Poate mă recunoaște de undeva.

Din campus, probabil, sau de la UFG. Sau e doar un nemernic pedant. În orice caz, e clar că nici nu o să-și

schimbe părerea. Nu cred că există ceva care l-ar face să se răzgândească.

Oare vreau măcar să se răzgândească? Impertinența lui e atât de deranjantă, încât mi se pare că e un efort prea mare să încerc din nou să-l conving. Nu pot să implor la nesfârșit fără să par penibilă.

Și nici nu am de gând să mă cobor *atât* de mult.

— Știi ceva? Bine! îi spun hotărâtă, trăgând de mânereul genții. Cum vrei tu, nesimțitul! Sunt sigură că există o mulțime de alte locuri în care pot sta.

Mușchii de pe fața lui Kayden se relaxează și pare aproape ușurat că am cedat.

— La revedere, Sienna!

Oftează, strângând clanța ușii.

— Să nu te mai întorci! Niciodată!

Și-mi trânteste ușa în nas.